

### 3 Nucleaire Soap

Tihange, een veilige kerncentrale? Carijn Beumer komt niet meer bij van het lachen



### 8-9 Empathie

Wie is de mens achter de patiënt? Studenten bedachten een kort onderwijsblok



### 5 Refugee

Bakir Bulić was eight years old when he and his parents fled out of Bosnië-Herzegovina



### 7 Meet UM

How many refugees are interested in further education? "All the options are driving me crazy"



# observant 19

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 21 januari 2016



Zweit veur Leid, the annual charity run in Maastricht was held last Sunday 17 January. The Limburg University Fund collected €35.200 to fund resuscitation lessons at secondary schools. 350 of the 2500 participants ran for the Limburg University Fund. The track of 4, 8 or 12 kilometres went through the brand new A2-tunnels. Photo: Joey Roberts

## nl Paul: "UM is meer Europese dan internationale universiteit"

*Bestuursvoorzitter Martin Paul wil af van de stelregel dat de UM voor minimaal de helft Nederlands studenten zou moeten werven. "Misschien moeten we weg van de klassieke definitie: Nederlandse versus buitenlandse studenten."*

Het nieuwe strategische programma van de UM staat nog geheel ter discussie, maar het college van bestuur heeft wel wat ideeën. Paul: "Een relevant deel van onze studenteninstroom komt uit de euregio en de afgestudeerden blijven daar ook wonen en werken. Misschien moeten we vier groepen studenten onderscheiden: uit de euregio binnen een straal van 100 kilometer, dus zuidoost-Nederland en de aangrenzende delen van Duitsland en België, dan de rest van Nederland, Europa en ook nog buiten Europa. Ik weet niet of je daar dan percentages aan moet koppelen." Het Europese karakter mag van Paul meer benadrukt worden: de UM zal zich dan niet langer internationaal noemen, maar Europees. Het overwegend Engelstalige onderwijs blijft wel gehandhaafd. Paul vindt dat de wettelijke taak om het Nederlands als wetenschaps- en cultuurtaal te koesteren, niet voor de Universiteit Maastricht geldt. "Wij hebben die opdracht niet, het geldt voor de grote algemene universiteiten." De Wet op het hoger onderwijs en wetenschap-

pelijk onderzoek (WHW) schrijft voor dat "het onderwijs in het Nederlands dient plaats te vinden, tenzij er goede redenen zijn daarvan af te wijken." Die redenen zijn volgens Paul ruimschoots aanwezig: de UM leidt in belangrijke mate op voor de internationale arbeidsmarkt en trekt om die reden een internationale studentenpopulatie. Daarnaast zijn en blijven er aan de UM nog altijd Nederlandstalige opleidingen. De UM-voorzitter vervoegde zich afgelopen december bij de Tweede Kamer voor een hoorzitting over de 'verengelsing van het hoger onderwijs', op initiatief van SP en CDA. Minister Bussemaker van Onderwijs heeft inmiddels toegezegd de situatie in het hoger onderwijs te zullen onderzoeken. De SP-onderwijspecialist in de Tweede Kamer, Jasper van Dijk, zal het de UM vermoedelijk niet al te moeilijk gaan maken. Van Dijk vond aanvankelijk dat de UM tegenover elke Engelstalige studie een Nederlandse variant moest aanbieden. Paul pleit er voor om die differentiatie landelijk te regelen en niet de UM te dwingen alles tweetalig te organiseren. Van Dijk vindt dat nu "een aanvaardbare redenering, mits de minister er voor zorgt dat het aanbod evenwichtig over het land wordt gespreid".

Wammes Bos

eng

## SBE research is "very good" Valorisation is "outstanding, number of top publications limited"

*Grants and top publications are somewhat lacking, but all in all economic and business administration research at SBE is of a high level. Just like in the rest of the Netherlands, according to the latest QANU assessment report. But faculties that want to be at the top, must pay higher salaries.*

The initial oral explanation, immediately after the assessment in autumn, was like a thorn in the flesh of the School of Business and Economics, but that turned out to be a matter of the choice of words. Now that things have been formulated more carefully in the final report, the faculty board is satisfied, says Peter Schotman, spokesperson for research. "That SBE should be more ambitious when it comes to obtaining grants, seems justified to me. I mean, we haven't managed to pull many ERC grants (a major European subsidy, ed.) in the past few years. In fact, not a single one. Veni and Vidi grants we did manage to get, but even there it could be more."

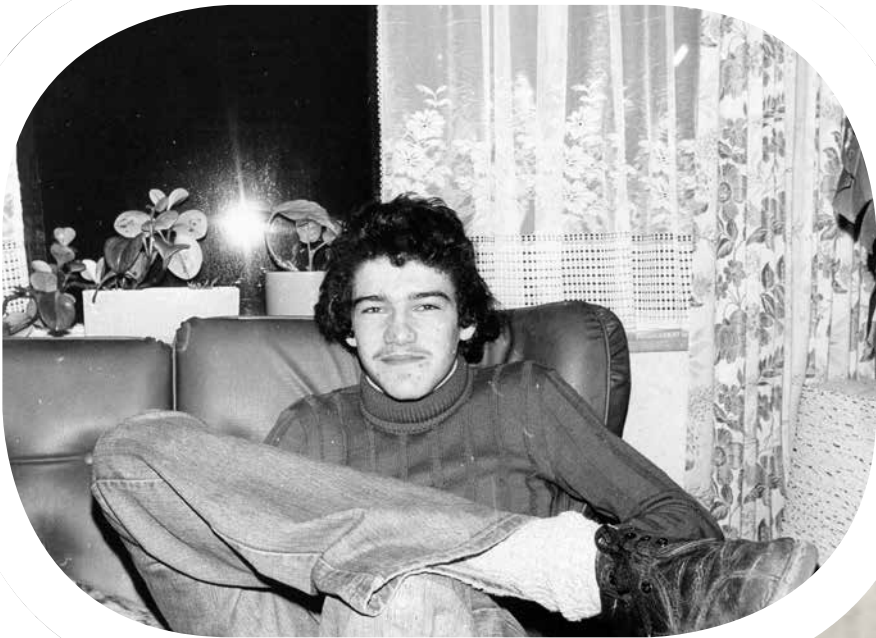
Then there is the criticism of the organisational structure. Is it necessary to have a portfo-

lio administrator for research and a director of the research school, the assessment committee wonders. "We did at one time only have a portfolio administrator and then a KNAW committee advised us to appoint a director as well. Anyway, we need to take another good look at the matter. Also because we are changing the internal faculty organisation."

There is praise for the way in which SBE combines fundamental and contract research, for the valorisation of research ("outstanding"), and for the contribution towards the local economy. SBE also has the most PhDs ("impressive"). And Maastricht, after Rotterdam, has produced the highest number of publications, even though relatively few articles (29 per cent) were published in top journals. The attempts made to attract more women into science (Women in academia), also met with the committee's approval. The general tenor of the assessment report, which covers the period of 2008 to 2014, is surprising for several reasons. Whereas in the past, individual research groups were assessed separately,

To be continued on page 5

# Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder



**Naam:** Hans Ouwersloot (1962, Katwijk) \* **In het dagelijks leven:** Beleidsmedewerker rankings, sinds 2010 \* **Burgerlijke staat:** Samenwonend met Anjo; drie kinderen Rob (23), Martine (21), Gerben (19) en twee stiefkinderen Anne (24) en Jitske (22) \* **Woonplaats:** Heeze

“In ons gezin werd alles bedekt met de mantel der liefde. Niemand speelde op scherp”



Foto: Loraine Bodewes

**Ambtenaar of wetenschapper?** Ik was hoofddocent Marketing, had het bij SBE goed naar mijn zin maar ik had als wetenschapper de top van mijn kunnen bereikt. Een hoogleraarschap zat er niet in. Enigszins teleurstellend, ja, maar ik kon er tegelijk in berusten. Een nieuwe uitdaging vond ik in het beleidswerk op de Berg. ‘Ambtenaar’ klinkt nogal stoffig maar Eric Drenthe, inmiddels met pensioen, heeft me ooit overtuigd van de belangrijke rol die je speelt. Je bent op de eerste plaats dienend, maar je zorgt ook voor bestuurlijke continuïteit en geeft desgevraagd tegenspraak.

**Ik was een onmogelijke puber.** Nee hoor, ik was heel makkelijk, verre van opstandig. Mijn leven lang al zoek ik het compromis en gedraag ik me vredelievend. Soms geef ik te veel toe om de lieve vrede te bewaren. Dat is echt een valkuil, terwijl ik weet dat het gerechtvaardigd is om voor je belangen op te komen. In ons gezin werd alles bedekt met de mantel der liefde. Niemand speelde op scherp. We waren een arbeidersgezin met een CDA-inslag, vader was banketbakker in loondienst, moeder huisvrouw. Mijn ouders deden hun best om hun kinderen vooruit te helpen, ik heb een oudere broer en een jongere zus.

**Beste boek ooit.** *De ontdekking van de hemel.* Heeft me zeer gegrepen. Ik heb het twee keer gelezen. Alles van Mulisch komt daarin samen: zijn eruditie, humor, vertelkunst. Ik heb zijn belangrijkste werken allemaal gelezen. Veel mensen vinden Mulisch arrogant, en dat snap ik, maar ik vind hem zelf een authentieke persoonlijkheid. Ik hou wel van excentrieke mensen, zolang ik niet met ze hoef om te gaan.

**Ik sta in de toptien van...** Ik zou het echt niet weten. Van

vriendelijkste collega's of zo? Of nee, maak er maar van: toegankelijkste collega's. Openstaan voor anderen, dienstbaar zijn, kennis delen, dat hoort namelijk bij mijn functie. Meer specifiek, en daarom vraag je dit ook, hou ik me bezig met alles rondom de nationale rankings. Ik hou contact met *Elsevier*, de *Keuzegids*, lever gegevens aan, maak analyses, et cetera.

**Waar ben je bang voor?** Lastig. Niet dat ik nergens bang voor ben, maar ehh... Waar ik in ieder geval een hekel aan heb, en dat raakt hieraan, zijn agressieve mensen. Zowel fysiek als verbaal. Niet koosjer hoor, hoe sommige ouders langs het voetbalveld tekeergaan. Al ben ik nooit fysiek bedreigd. Mijn postuur helpt daar wel bij, denk ik. Waar ik echt bang voor ben, ook al is daar geen enkele aanleiding toe, is dat mijn kinderen zich van me afkeren, dat ze heel anders in elkaar blijken te steken dan je altijd hebt gedacht. Of ik anders in elkaar stak voor *mijn vader*? Hij heeft altijd hoge verwachtingen van me gehad. Hij zei ooit tegen iemand die vervelend deed op straat: ‘Er komt een dag dat jij ‘u’ tegen mijn zoon zegt.’ Ik weet niet of ik aan zijn verwachtingen heb voldaan. Daar hebben we het nooit over gehad.

**Liever een Argentijnse steak dan een groentetaartje.** O ja, zeker. Ik ben een echte vleeseter. Ik hou van stoofpotten maar kan ook genieten van een steak van 350 gram. Toch eet ik tegenwoordig minder vlees en bewuster. Ik heb steeds meer moeite met een broodje kip als ik vermoed dat het van een plofkip komt.

**Religie is een belangrijke leidraad in mijn leven.** Ja, ik ben heel lang actief geweest in de hervormde kerk, vooral toen ik

in Gouda woonde en promovendus was aan de VU. Met opgroeiende kinderen werd dat minder. Ik twijfel over het bestaan van God, maar ik laat me wel in mijn morele handelen leiden door de bijbel. Ik haal er ook troost uit en hoop.

**Ik mis Amsterdam nog elke dag.** Ik heb daar inderdaad gestudeerd maar ik mis de stad helemaal niet. Veel te druk. Ik ben juist steeds meer gaan verlangen naar het leven in een dorp. Dus de verhuizing naar Heeze, afgelopen augustus, paste daar precies in.

**Laatste cadeau voor je vrouw?** Een fles goeie wijn, die we samen hebben opgedronken. We hebben een keer meegedaan aan een wijnproeverij bij Thiessen. Daar leerden we twee dingen. Ga altijd op je smaak af. En goeie wijn hoeft niet duur te zijn.

**Ik heb een gloeiende hekel aan spelletjes.** Absoluut niet. Het is een van mijn grote hobby's, meestal samen met mijn kinderen. Vaak strategiespellen in de stijl van *Kolonisten van Catan*. Of *Revolutie*, over de Nederlandse opstand tegen de Spaanse overheersing. Schaken is geen spelletje maar een sport. Ik speel vanaf mijn zevende. Fascinerend, de rijkdom aan mogelijkheden, ze lijken soms oneindig. Maar ook de esthetiek: de mooie patronen op het bord, de samenwerking van de stukken. Het raakt aan kunst wat mij betreft. Dat is misschien lastig voor te stellen... Hoe zei Cruijff dat ook alweer: ‘Je gaat het pas zien als je het doorhebt.’

# Ton Hartlief naar parket Hoge Raad

*Ton Hartlief (1966, Terschelling), hoogleraar privaatrecht aan de Universiteit Maastricht wordt 1 april advocaat-generaal bij de Hoge Raad.*

Al meer dan vijftien jaar werkt Hartlief voor de juridische faculteit. Zijn expertise is het aansprakelijkheidsrecht. In 2007 werd hij in het magazine *Mr.* door zijn vakbroeders uitgeroepen tot de beste aansprakelijkheidsjurist van Nederland. Hij ontving hiervoor de Gouden Peer. Als advocaat-generaal gaat hij deel uitmaken van het zogeheten parket van de Hoge Raad, de hoogst rechtsprekende instantie. Zijn rol, in de civiele kamer, is adviserend. AG's worden in lopende procedures gevraagd een 'conclusie' te schrijven, een onafhankelijk advies.

"Ik ben jong hoogleraar geworden, op mijn 29<sup>e</sup>. Mijn hele carrière ben ik al in de academie werkzaam. Dit is een ontzettend mooie kans. Ik kan bij de Hoge Raad nog steeds academisch werk doen, weliswaar in een andere context, maar het is ook uitzoekwerk, literatuur en jurisprudentie lezen, een oordeel vormen en waar mogelijk de Hoge Raad in een gewenste richting duwen." Hartlief heeft zich altijd vooral gericht op de Neder-

landse rechtspraak, volgt de Hoge Raad kritisch en schrijft onder andere voor het *Nederlands Juristen Blad*. "Het is mooi dat ze zo'n criticus nu in het parket willen." De functie in Den Haag is fulltime en AG's worden benoemd voor het leven, maar Hartlief zal, net als prof. Taru Spronken (straf-

recht) die in 2013 naar het parket van de Hoge Raad ging, verbonden blijven aan de UM. Wel is het onduidelijk of hij onderwijs kan blijven geven – in 2008 werd hij in een enquête van *Observant* door studenten verkozen tot beste docent.

WD

## UM: geen klacht tegen RTL na affaire-Maat

De lezing die forensisch anatoom em. prof. George Maat vorig jaar voor Maastrichtse studenten gezondheidswetenschappen hield over de identificatie van MH17-slachtoffers, blijft de gemoederen bezig houden. Geluidsopnamen van de lezing werden uitgezonden door *RTL Nieuws*, Maat zou zijn boekje te buiten zijn gegaan, minister Van der Steur veroordeelde hem publiekelijk. De laatste heeft intussen daarvoor zijn excuses aangeboden maar Maat heeft nu een klacht tegen RTL ingediend bij de Raad voor de journalistiek. De lezing was immers besloten, ofschoon de organiserende studievereniging Santé wel via Facebook (en buiten Maats medeweten) andere geïnteresseerde studenten uitnodigde. Naar nu blijkt uit het onlangs gepubliceerde politieonderzoek naar

de affaire, hebben de twee RTL-journalisten zich per mail voorgedaan als studenten, waarbij een van hen bovendien, zo liet RTL al eerder aan *Observant* weten, een valse naam bezigde. Santé heeft, zo blijkt eveneens uit het rapport, tegenover de politie verklaard dat bij binnenkomst namen werden afgevinkt maar dat het "op een gegeven moment daarvoor te druk werd". Uit een reconstructie van *Observant* (nr. 3) bleek echter dat de twee RTL-journalisten nagenoeg als eersten de zaal hadden betreden. Het college van bestuur van de UM heeft daarom twijfels over de vraag of alles is gedaan om buitenstaanders bij de lezing te weren. Een klacht van de UM tegen RTL, zoals Maat dezer dagen suggereerde, vindt het college daarom "niet opportuun".

WB

## Bonus? Iedereen mag het weten

Ontvangers van een bonus zullen voortaan niet meer anoniem blijven binnen de Universiteit Maastricht. Het college van bestuur volgt de uitslag van een enquête onder het personeel, afgelopen najaar, waarin gevraagd is of de namen van hen die een gratificatie krijgen samen met de reden voor de bonus bekend moeten worden gemaakt binnen de eigen dienst of faculteit. Op die vraag antwoordde 57 procent bevestigend. De vragen hierover waren aangehaakt aan het werkbelevingsonderzoek dat periodiek wordt gehouden. Ongeveer 1600 mensen deden mee.

Het gaat hier om de bonussen voor bijzondere prestaties, "aanmerkelijk" meer dan de functieomschrijving gebiedt. De kwestie was ingebracht in de universiteitsraad en het Lokaal Overleg van vakbonden en college. Het college was aanvankelijk terughoudend over bekendmaking van de namen; niet iedereen stelt daar prijs op, was het argument. Het LO stelde toen een 'referendum' voor. Het LO wil het instrument van de gratificatie eventueel vaker laten inzetten, zegt Huub Hamers, lid van het LO. Hij verwijst naar het UCM waar men alle medewerkers een extraatje van 250 euro heeft gegeven. "Dat is een goed voorbeeld."

WB

## € 35.200 voor reanimatieonderwijs



Foto: Joey Roberts

Het Universiteitsfonds Limburg/SWOL heeft tijdens de 22ste editie van de sponsorloop Zweit veur Leid afgelopen zondag €35.200 opgehaald. De opbrengst wordt gebruikt om reanimatielessen te verzorgen voor scholieren, gegeven door de geneeskundestudenten van Taskforce QRS. Met maar liefst 350 van de 2500 deelnemers was het universiteitsfonds het goede doel met de meeste lopers. Vorig jaar liepen er 280 medewer-

kers, studenten en oud-studenten mee voor het universiteitsfonds. De start van de route was bij de Geusselt, van daaruit legden de deelnemers één, twee of drie rondes van vier kilometer af. Een deel van de route ging door de A2-tunnel, wat het extra speciaal maakte en veel publiek trok. Charlotte Groven van het Universiteitsfonds liep zelf ook mee. "Ik heb met moeders gepraat die zich hadden voorgenomen om één

ronde te rennen, maar uiteindelijk toch nog een tweede liepen. Dat is de kracht van het publiek." In totaal haalde Zweit veur Leid meer dan €101.995 op, dat wordt verdeeld over verschillende goede doelen.

Sophie Martens

## Zelden euthanasie bij dementie

De Levensindekliniek gaat zo goed als nooit over tot euthanasie bij patiënten met vergevorderde dementie, ook niet als die wens duidelijk is geformuleerd in een wilsverklaring. Dat blijkt uit een onderzoek van onder meer Arie Nieuwenhuijzen Kruseman, emeritus hoogleraar interne geneeskunde en oud-rector van de UM.

Kruseman legde de dossiers van 26 wilsonbekwame dementiepatiënten onder de loep die eerder in een verklaring om euthanasie hadden verzocht bij ondraaglijk en uitzichtsloos lijden. Alle patiënten waren in de afgelopen drie jaar bij de Levensindekliniek aangemeld door een gemachtigde.

De wilsverklaring heeft wettelijk de status van een weloverwogen mondeling verzoek en maakt formeel gezien de weg vrij voor euthanasie. Toch heeft de Levensindekliniek geen enkel verzoek gehonoreerd, mede omdat bij 25 patiënten het ondraaglijke lijden niet onomstotelijk vaststond, ongeacht of ze hun situatie eerder ondraaglijk hadden genoemd.

MT

Volgende week volgt een interview met Kruseman

Weersverwachting: een stralende ochtend in Tihange en omstreken, vergezeld van donutvormige bewolking en stoffige regen. Blijf binnen, sluit ramen en deuren, trek je meest onsexy pyjama aan (het produceren van toekomstige generaties kun je nu écht beter van je *bucket list* schrappen), nestel je op de bank met de nieuwste aflevering van 'Het Journaal', en maak een gesubsidieerd doosje jodiumpillen open. Want ja, waar kun je nog heen? De grenzen zijn immers recent gesloten voor alle vluchtelingen. En bovendien: een radioactieve wolk van enige allure laat zich niet tegenhouden door wat prikdraadvorsperring versierd met Orwelliaanse grenscontroletechnieken. Dus maak het gewoon nog een beetje gezellig thuis. Poes op schoot. Sloffen aan. Niemand heeft wat aan angst en vluchtgedrag.

Iedereen die de gebeurtenissen van de 'Nucleaire Soap' rondom de Belgische kerncentrales in Tihange en Doel een beetje volgt, en iedereen die grootgebracht is met *The Simpsons*, zal in

## Nucleaire Soap

gedachten vaker afgedwaald zijn naar Springfield en de krakende, lekkende kerncentrale van een op geld beluste Mr. Burns. Als ik berichten van de Belgische nucleaire 'waak-chihuahua' FANC over de ongevaarlijkheid van het zoveelste incident, herken ik Homer Simpson, Springfield's nucleaire veiligheidsinspecteur, meteen. Alleen zijn donuts ontbreken nog net. Twee berichten over de veiligheid van de Belgische scheurtjesreactoren prikkelden mijn lachspieren behoorlijk – en als halve Duitser houd ik niet eens van humor: In een splinternieuw rapport van het FANC over nucleaire en radiologische noodplanning staat de aanbeveling dat er voor elke Belg jodiumpillen beschikbaar moeten zijn. Liefst huis aan huis uitgedeeld en bij alle apotheken in ruime mate beschikbaar. Grappig dat dit rapport is geschreven door precies hetzelfde FANC dat beweert dat de veertig jaar

oude rammelende centrales makkelijk nog tien jaar open kunnen blijven omdat ze hartstikke veilig zijn. Als die centrales veilig zijn, dan heb ik die pillen niet nodig? Of?

Een iets oudere uitspraak van Electrabel zelf – uitbater van de centrales (Mr. Burns, zeg maar) – kandideert zich regelrecht voor het schrijven van de Nieuwjaarsconference met de uitspraak: "De broostesten die werden uitgevoerd op de staalmonsters met waterstofvlokken toonden aan dat het materiaal tussen en rond de gebreken gezond is en een normale metallurgische structuur heeft." Kortom: die reactorvaten zitten dan wel vol met barsten, maar tussen die barsten in is het metaal uiterst stevig! Schitterend! Ik ga een donut eten om mijn schuddebuik te kalmeren. Poes op schoot. Sloffen aan. En maak nu alsjeblieft geen flauwe Belgenmoppen, oké?



Carijn Beumer, universitair docent ICIS &amp; Health Ethics and Society

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

eng hero

Paul Lemmens inspired by Griffith Edwards

# Ban all booze! Or not?

Eloquent, erudite, but also arrogant. These are the characteristics of British psychiatrist Griffith Edwards (1928-2012), an authority in the field of alcohol addiction. Edwards would have liked to have banned all alcohol, says addiction specialist Paul Lemmens, but when you met him at home, port flowed liberally.



Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

In the nineteenth century, alcohol abuse was considered a social problem, at the beginning of the twentieth century, addiction was becoming medicalized, says Lemmens, researcher at the Faculty of Health, Medicine and Life sciences. "After the fiasco of prohibition in the US, alcohol addiction became a disease and the alcoholic a patient. There were no effective treatments, but that was apparently not an impediment. In this medical model, the alcoholics were the problem, while the drinking behaviour of the rest of the population remained under the radar."

In the nineteen-fifties, criticism about this model grew. One of the critics was Griffith Edwards, one of the few psychiatrists at the time who was also involved in public health. "With the advance of epidemiology, Edwards and his team formulated a theory that was based on the population as a whole, the so-called population model. In this vision, addiction was a problem that concerned all of society. Because the greater the total alcohol consumption, the greater the abuse and harm, such as traffic accidents, violence on the streets, psychiatric misery, liver damage, cancer, et cetera."

This school strived to ban alcohol from society as much as possible, and this is still current. It is also what WHO wants, especially for Europe. "Our continent drinks the most, by far. It is also where most alcohol-related fatalities occur. The Dutch Institute for Alcohol Policy (STAP) is also an advocate of a far-reaching moderation of alcohol consumption."

In this climate, scientists are expected to take a more and more activist stand, in order to improve health, certainly in the politicized world of alcohol research, says Lemmens. "If I carry out research commissioned by the industry, then I have some explaining to do in certain scientific circles. The well-known journal *Addiction*, of which Edwards was the editor in chief, also supports the population model. He brought me in as assistant editor for the journal after we had written a book together."

Edwards was like a "father figure" for Lemmens. "He was one of my heroes: quick-witted, funny, a man of reading, someone who knew how the world was put together. But also arrogant, rigorous and even cunning. When the industry called upon all researchers to openly discuss the popula-

tion model, Edwards contacted *The Independent*. There was commotion and the industry's initiative died an early death. Edwards led a true crusade against the industry. Researchers who criticised the population model, didn't need to bother approaching *Addiction*."

Edwards had some appreciation for measures aiming at 'harm reduction', as promoted by the Dutch government (not criminalising, tolerating, exchanging injection needles, testing XTC pills), as long as it concerned drugs, but not in the case of alcohol. "An *Addiction* editor once wrote a book about it. Later on he was dragged through the mud, partly by Edwards' doing." Lemmens visited Edwards at home once in a while and discovered that the man of principle was not averse to, a glass of wine or two. "On one occasion the publisher of *Addiction* had organised a party in a stately home in Windsor Great Park. It was the publisher himself who was handing out bottles of port. It just goes to show, and that is my conviction too, that alcohol and drugs cannot be rooted out and that an all-out ban is not realistic."

Maurice Timmermans



## Good resolutions

I'm not a person particularly inclined to take part into the annual round of New Year's Good Resolutions. By the way: I guess resolutions are always good? Or are there persons out there intentionally thinking: "Well this year, I'm going to do my very best to annoy (choose the applicable): my boss/my parents/my friends/my teachers/my siblings... This year, I'm going to do a deed of unspeakable evil?" Anyways, I always figure if you're intending to do something good – why wait until January 1<sup>st</sup>? Is there anything wrong with... I don't know, February 29<sup>th</sup> (except that this one only exists every 4 years, which in itself would reduce the number of Good Resolutions quite dramatically)? Is there anything wrong with taking a Good Resolution... every day of the year?

Don't get me wrong, I'm not a Saint. But I'm not Dr. Evil either. I'd say I'm in between, trying not to do evil because that is just not who I am – but not doing exceptionally good, saintly stuff either for the convenient reason of being either 'too busy' or 'too broke'.

Well. Today is January 18 and I'm taking a Good Resolution. Not for this year only, but for the rest of my life. To try to step out of my personal comfort zone and give just that much more of myself to the world, be it in sending some money far away, to these little orphans in Nepal for whom a friend of my sister-in-law built a small orphanage that was crushed during the last earthquake. Or give some of my time and affection to that friend of mine not far away from home, who is in misery and is badly in need of a friend at the moment.

Good Resolutions and deeds don't have to be GREAT, Nobel-prize winning things. I'm increasingly convinced that every little bit helps. Looking at the current state of the world, I'd say there is great need for love out there. If everyone gave only a drop, look at how big that wave could become.

Woa. I'm reading back the text above and I'm thinking: woman, who are you? What have you done with Séverine?! Give her back to me!

But seriously. Look around you people. Who's with me?

Séverine Dufour

# German and Dutch cities form alliance against Tihange

The city of Maastricht, several other municipalities in South Limburg and the German city of Aachen want to take legal steps against the anti-quoted nuclear power station in Belgium, just 36 kilometres from the Dutch border.

Last week, a majority of political parties in Maastricht supported the motion raised by GroenLinks, the party that has worried about the power station for years and even organized a demonstration in January 2013.

There are three nuclear reactors in Tihange, the oldest dating from 1975. They were designed for an operational lifetime of 30 years, but in 2003 a Belgian law raised this to 40 years. Then, in 2012, the Belgian government decided that Tihange 1 could be operated until 2025.

Aachen wants Tihange to be closed as soon as possible; two German law firms are investigating the



Illustration: Simone Golob

legal options to this end.

The Province of Limburg is not happy with the legal steps taken by the municipalities, fearing they will derail the negotiations with Belgium. Yesterday, the Dutch Environment and Infrastructure

Minister visited Doel, another problematic nuclear power station in Belgium near the Dutch border (Zeeland and Brabant), for a joint inspection.

Wendy Degens

## Series about refugees at UM

### “I know what Wilders’ rhetoric can lead to”



Photo: Loraine Bodewes

Bakir Bulić (1985) studied Molecular Life Sciences, is a project manager at the UM/MUMC+ Research Office, doing a PhD on the question of how medical findings can reach patients more quickly. He lives with Lian, recently their daughter Nina was born.

There are also refugees, or children of refugees, working at the UM. In this *Observant* series, a number of them tell their stories. About their flight, about their lives before and after, about the Netherlands, about the refugee crisis, and especially about the debate on this issue. This week we talk to Bakir Bulić from Bosnia-Herzegovina: “I thought long and hard about whether I would participate in this series. Many people have absolutely no idea that I am a refugee, so then suddenly you have that stigma. But I thought: let’s do it. Maybe I can re-adjust the image a little.”

“The word ‘war’ was used more and more often in 1991; I was six years old, so I knew what it meant. That people were killing each other. Then, slowly but surely, bombs started to drop, the air-raid warning sounds, and we, as school children, had to gather in the gym, there was no shelter. Later on, you think about what if a bomb had hit right there.”

Loud noises, for example on New Year’s Eve, don’t affect him. But the monthly air-raid alarm here on Mondays, those sirens, “I find that difficult, that’s when the memories come back.”

Bakir was born in a country that no longer exists, Yugoslavia, in the Bosnian federal republic. “My parents grew up under Tito [Field Marshal Tito, president of Yugoslavia from 1953 to 1980], ‘Bratstvo i Jedinstvo’, Brotherhood and Unity was the slogan. Ten years after Tito’s death, everything exploded. Even the neighbours turned their backs on you. My parents were so disappointed.”

“We lived in Livno, a small town of about 50 thousand inhabitants close to the Croatian border in the west. Livno is oriented towards Split, which many people here know. My mother studied Law, but didn’t complete it, she was a secretary for the mayor, so she heard a lot. My father was the director of an electricity company, he is a business economist. We had a lot of family living nearby, my grandparents on both sides, uncles and aunts. We made trips by car, in a Yugoslavian Zastava, often going to the seaside or picnics along the river. We lived well.”

#### Nationalist flags

Bosnia has various population groups: Serbians, Croats and Bosnians, mainly Muslims. The Bulić family belongs to the last group.

“Yes, we are Muslims, but the super liberal kind. My grandmother didn’t even wear a scarf; my grandfather liked a glass of raki. My parents were almost non-practising, anything I know about religion, I learned from my grandparents. But the point is: at the time you didn’t stop and think about who was what. Everyone celebrated everything, the more the merrier, Eid, Easter; any chance to celebrate something was welcomed.

We lived in a predominantly Croatian area. At one point, more and more nationalist party flags appeared in the streets. The country was already starting to disintegrate, Slovenia had separated from the federation, Croatia followed, and there was a referendum in Bosnia. Serbians resisted Bosnian independence, and our city of Livno was threatened by the Serbians. My father went to

the front line; he was simply called up, initially the Bosnians and the Croats fought together against the Serbians. He served in a Bosnian-Croatian unit.

“Yes, everyone was emotional with each farewell, when he left again, but he always returned. The rest of the family fled to the coast a few times, to Split. When it was no longer dangerous, we went home again.

“I was terribly scared. We lived in an apartment, as soon as the bombs started to fall, we had to go to the air-raid shelter, I was always the first one there.

You stayed there until the morning. At the time that the first bombs were dropped, I was playing outside with a couple of friends on one occasion when a grenade exploded close by, just behind the next apartment building. I was shocked to the bone. There was lots of stuff lying on the ground, bullets from which we extracted gunpowder to play with. There were also a lot of hand grenades going around, I once saw someone commit suicide with one, I still remember seeing pieces of denim material with blood, and pieces of his body.

“The strange thing is, you grow up amid the tension and it becomes normal, you get used to it. A child grows up quickly during wartime. Still, I don’t think that I am traumatised. I suffered from nightmares when we first arrived here in the Netherlands, but after about three years they stopped.”

Wammes Bos

Read the rest of the article on [www.observantonline.nl/english](http://www.observantonline.nl/english)

## UM 14th in THE ranking of Most International Universities

Maastricht University is the highest Dutch university on the latest Most International Universities ranking, published last week. The British Times Higher Education (THE) journal places Maastricht in fourteenth position – last year it was in 88<sup>th</sup> place.

THE bases its ranking on the percentage of foreign students and employees and the number of scientific publications with at least one foreign co-author.

Of all Maastricht students, almost half are from abroad. Among staff members, the ratio is one in three.

There are seven Dutch universities in the THE ranking, but after Maastricht, TU Delft doesn’t reach any higher than number ninety. After that, there are Twente (115), Rotterdam (142), Tilburg (164), Wageningen (174) and the University of Amsterdam (195).

The ranking is led by the University of Qatar. In Europe, Luxembourg has the most international character. Switzerland takes up four places in the top ten.

THE publishes the World University Ranking every year, in which Maastricht took 88<sup>th</sup> place last September. By focusing on the so-called ‘international outlook indicator’ there is now this variant of Most International Institutes.

The THE ranking is one of the big three, in addition to QS and Shanghai.

At the moment invitations for the National Student Survey (NSE) are ready to be sent to all students in schools of higher vocational education and universities in the Netherlands. The NSE results are important for the listings of universities in the *Keuzegids* and *Elsevier*. The more than 40 NSE questions concern aspects such as the content of the study programme, academic skills acquired, preparation for a professional career, the quality of lecturers, information, testing, study facilities, study burden and the general atmosphere. The NSE can be completed until 6 March.

WD

## Higher salaries for big shots

Continuation of page 1

now it was only the faculty as a whole. The tone was remarkable too, in the sense that the committee confronts the Dutch faculties with an Anglo-Saxon mirror.

Faculties may have adopted the Anglo-Saxon career routes, or tenure tracks, but they don’t offer the accompanying clear career paths. Schotman: “You may say that every lecturer must be able to get a professorship, like in some Anglo-Saxon universities, but I don’t think that is realistic in the Netherlands. At the moment, we don’t use a career principle, but a staffing principle. But it is good, as the committee recommends, to draw up clear criteria for a private chair.” The new HRM policy, which will be presented shortly, appears to offer opportunities for such a personal title, outside the regular staff.

Another Anglo-Saxon piece of advice: the faculties that want to reach the international top, need to bring in big shots and so pay higher salaries. That won’t be possible with government funding and that is why sponsoring is required. “I feel that we need to start a discussion about this at SBE. How much are we prepared to pay for a professor who can serve as a front?”

MT

Work like a slave, eat like a king

## No time to cook? Fresh Cooked is the solution



**My menu**  
 Indian pumpkin soup € 4.50  
 Quiche € 8.50  
 Italian pasta with meatballs € 9.50

While I love eating out, cooking and choosing what to make at home is sometimes a struggle. And hitting the supermarket after a busy day at work is probably close to the top of everyone's list of least favourite activities. If you have a similar problem, Fresh Cooked could be the answer. This tiny takeaway on the Brusselsestraat, with its handful of places to sit, is a nice family business where a mother-daughter team are dedicated to serving healthy, delicious and balanced meals during working days. To make things easier for customers, Fresh Cooked accepts orders in advance – specially for those who know the moment their alarm goes off in the morning that there'll be no time to set foot in the kitchen. The weekly evening menu consists of three

main courses, including a vegetarian dish, and two soups. At lunchtime there are takeaway salads and soups. On my first visit, I opted for the Indian pumpkin soup full of curry, ginger, pepper and pumpkin, seasoned with fresh herbs. Though many places serve delicious pumpkin soup, only few will add extra touches and turn them into a stylish dish like this one. The thick soup was topped with crème fraîche and coriander and was, together with a crispy baguette, more than enough to fill my stomach. The Indian touch added a soft base and reduced the sweetness of the pumpkin. On my second visit, I went for a huge broccoli quiche filled with soft Roquefort cheese, eggs and red onions. I was expecting just a piece of a light quiche, but to my surprise I was served with a full pie. I was suspicious about the red onions – I really don't like them – but since they were baked and layered through the quiche I could barely taste

them. My partner went with spaghetti mixed with tomato sauce and four enormous meatballs. It was a fairly basic dish, where you got exactly what you'd expect based on the description – but then in an oversized portion accompanied by a well-seasoned salad.

Fresh Cooked also pays attention to detail; for instance, they serve all dishes with orange napkins matching their orange logo and yellow kitchen. The welcoming environment will make you feel as though you've walked into the family kitchen, where you can inspect how all the dishes are prepared. I look forward to visiting this place more often.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht



Fresh Cooked,  
 Brusselsestraat 93, [www.freshcooked.nl](http://www.freshcooked.nl)

Food ★★★★★  
 Service ★★★★★  
 Atmosphere ★★★★★  
 Price/Quality ★★★★★



## Approved

- ▶ LibriVox Audio Books Free
- ▶ Reading/classics/entertainment
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

In the car, while exercising, cycling or cleaning: plenty of opportunities to listen to an audio book. The great advantage of LibriVox Audio Books Free is that - as the name indicates - all books are free. This also has disadvantages; the collection is not as impressive as the 180 thousand specimens that for example, Audible has on its shelves, neither does it contain recent works. However, you can still choose from 15 thousand classic titles, such as *Moby Dick*, *Pride and Prejudice*, and the collected adventures of Sherlock Holmes.

It is very simple to use. You start by indicating which languages you wish to listen to (for example English and Dutch) and then you can leaf through the collection. There are reviews by users and short summaries, and you can also determine if you want to listen online or download the book onto your smartphone. Those who like to be read to before falling asleep, can set a timer. This ensures that the app automatically stops either at a certain time or at the end of a chapter.

Dear Ingrid

## Focus on your own business

**Eline (18):** "For the past few months, I have been living and studying in Maastricht. My parents expect me to come home every weekend. I feel less and less inclined to do so, but I don't want to disappoint them. What should I do?"

**Ingrid:** We force ourselves into all kinds of situations in order to avoid that others get disappointed, sad or angry. Because if that were to happen, we would feel uneasy or even guilty. This does not mean, however, that we are responsible for other people's feelings. So you are not responsible for your parents' disappointment, even though you may feel that you are. It actually even has adverse consequences if you see it as your task to please your parents.

American author Byron Katie, who suffered from depression for years, differentiates between three kinds of cases: your own business, the universe's business and other people's business. An example: If you decide to help people in Sierra Leone who are infected with the Ebola virus, then that is your business. The virus outbreak is the universe's business. I am assuming, whether justified or not, that man did not play a role in the outbreak. The spreading of the virus is other people's business. It is the governments and the infected patients who influenced this. Your parents' worries if you leave to go to Africa is also other people's business, namely that of your parents. The same applies to their disappointment if you decide to stay in Maastricht next weekend.

Why should we distinguish between these three cases? We often worry about matters that are not our own, which then results in tension and stress. If you feel that your friend should stop smoking, that your parents should love you unconditionally, and that Ebola should stop spreading, then you will experience tension. This is because you have no influence on these matters. You cannot prevent Ebola from coming to the Netherlands, just like you cannot prevent your parents from being disappointed in you. It is also important to realise that nobody else is dealing with your business if you focus on that of someone else or the universe.



Photo: Loraine Bodewes

So ask yourself in times of tension and stress: Whose business am I dealing with now? It will surprise you how often you stick your nose in other people's affairs. Focus on your own. The decision to go or not to go to your parents, is your business, but so is the discomfort that you feel by not going. Even though you cannot control other people's feelings, you can control your own. That is the advantage of focusing on your own affairs. You can only influence those. The often heard 'mind your own business' is actually quite good advice.

Ingrid Candel

**Would you** like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to [lieveingrid@outlook.com](mailto:lieveingrid@outlook.com)

**Do you** have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact [studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl](mailto:studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl) or call 043 3885388.

## Refugee centre information evening

# “But for now all the options are driving me crazy”



Refugee children go to primary school in Libanon. But what about those who want to pursue further education? Photo: Commons.wikipedia.org

*How many people are they expecting tonight? Luc van den Akker, coordinator of the International Desk and refugees contact person at Maastricht University, isn't sure. But that's precisely the purpose of this first information evening organised jointly by Maastricht University and Zuyd University of Applied Sciences at the Maastricht refugee centre: to take stock of how many people are interested in further education and what their needs are.*

“Surprise”, says Nouran Ahmed from Zuyd University when her colleagues and Van den Akker arrive. “There’s no projector.” They are standing in one of the common rooms in the refugee centre. This is where children play during the day, as can be seen from the handicrafts on the wall and the building blocks in a corner. A second laptop materialises, so that the attendees will be able to watch the informational films tonight. Ahmed will kick off the evening with a brief introduction in Arabic, after which the refugees will get the chance to ask questions. Slowly but surely people trickle in, both from the refugee centre and outside it. A grand total of five. “At first I was disappointed”, says Van den Akker later. “But in the end it turned into a kind of brainstorming session that we got a lot out of. For us it’s also about figuring out how best to reach people and what they want to know.” The attendees are also here on behalf of others. “Could I take some more brochures? I’m going to translate them for some women who don’t speak English”, says an Iranian woman. “My father is an architect; can he follow a master’s degree in English here?”, a Syrian in his twenties asks. Ahmed starts UM’s informational film and a deep voice rings out, explaining how Problem-

Based Learning works. A bearded man nods away enthusiastically. He has been in the Netherlands for a while and has already been given a place to live. In Syria he studied social sciences; now he is keen to finish a master’s degree as soon as possible. “I want to get back to work.” He’s not the only one in a hurry. The Iranian woman asks whether there are individual courses you can follow before being admitted to a study programme. “I was working on my PhD.” The Syrian twenty-something wants to know what conditions he has to meet in order to be admitted to university. Van den Akker has drawn up a document detailing the different educational levels of the Dutch school system and their Arabic equivalents. It seems to come in handy; the Dutch system is confusing for those unfamiliar with it. “Surely I can’t do *vmbo*, then *havo* and then *vwo*? I don’t have the time for that”, says the Syrian, panicked. No, he is reassured. Depending on your level you’ll do one of the three. “But you could do, say, *vwo* after *havo*. In that case you’d start at *vwo* at level 5. Or you could first do a year at a university of applied sciences and then go to university.” The young man sighs. “In Syria we just have one high school system; everyone does the same level. And after that you

go to university to become a doctor or a lawyer. Here you have so many different programmes.” “But isn’t that great?”, asks Mohannad Altabban, a Syrian master’s student of Global Health. “Eventually”, laughs the young man. “But for now all the options are driving me crazy.” Altabban began his programme at UM in September. As a scholarship student, he doesn’t have official refugee status and did not follow the same path as these refugees. Still, he hopes to be able to give them some sound advice. “I notice that you mainly ask about UM, not about Zuyd. We have to get it out of our heads that you need to be a doctor to get a good job and earn a lot of money. You can get a good job if you go to a university of applied sciences too. Everyone is equal here.” He is referring to the relative social equality in the Netherlands, where the head of the department also gets the coffee, and a plumber sometimes earns more than a director. Altabban has another practical tip. “All the information can be found online. Really everything, I knew exactly what I would be doing this year, which courses I would follow and what they entail before I sent in my application. We’re not used to that. In Syria you don’t get any information about how to apply to university until you

need to. There are no standard requirements to enter, at least not like here. I applied to over 30 universities and almost all my questions were answered with ‘check this link’ or ‘look at this page on our website’. People here will expect you to know the information available online.” The attendees nod, but point out the immediate problem: there aren’t many computers in the refugee centre. “Would it help if we were to spend an hour per week here, so that people could walk in if they have a question?”, asks Van den Akker. That’s an idea, says the bearded man, “but will you also go to the other centres in Limburg? There’s Baexem, Echt, Brunssum ...” Van den Akker is afraid there’s no budget for that. “How did you find out about tonight?”, he asks the group. Their case manager told them, they say. “Maybe we could give the case manager more information”, Van den Akker later suggests to Ahmed. After reviewing the issue, representatives of UM and Zuyd have decided to join the weekly question hour for work and education at the refugee centre in Limmel every third Thursday of the month.

*Studenten  
ontwikkelen kort  
onderwijsblok 'Mens  
Achter de Patiënt'*

# “Haar compliment heeft me nu zie ik hoeveel ik al bereikt”

*Ze wonen in hetzelfde studentenhuus en ontdekten aan de keukentafel dat ze zich allebei aan hetzelfde ergeren: de werkers in de gezondheidszorg in Nederland zijn niet empathisch genoeg. Artsen, psychologen, verpleegkundigen, maar ook beleidsmakers hebben vaak te weinig oog voor de mens achter de patiënt. Dat moet en kan anders, concludeerden Sjim Romme en Matthijs Bosveld, respectievelijk derdejaars bachelorstudent Management, Beleid en Evaluatie van Zorg (GW) en economie, en tweedeaars geneeskunde.*

*Tekst: Riki Janssen, foto's: Joey Roberts*



*Sjim Romme en Matthijs Bosveld*

Ze bedachten MAP (Mens Achter de Patiënt), een kort onderwijsblok van drie bijeenkomsten voor zowel toekomstige Maastrichtse artsen als gezondheidswetenschappers en psychologen. En omdat ze niet bang zijn voor vergezichten: liefst in de toekomst ook voor collega-studenten in heel Nederland, inclusief verpleegkundigen. “De arts en gezondheidswetenschapper in spe moeten nu ‘ervaren’ wat het is om ziek te zijn, welke impact dat heeft op een leven. Maar ze moeten ook zien dat een patiënt meer is dan zijn tumor, gebroken been of depressie. Er is veel meer begrip nodig.” En nee, betogen de twee, dat kost straks in de behandelkamer niet veel extra tijd. Even rustig en met aandacht luisteren, een begripvolle glimlach, een welgemeende belangstellende vraag, kunnen al wonderen doen en

de zieke met een goed gevoel laten vertrekken. Maar let op: “Wij zijn er niet op uit om de arts te demoniseren. Wij zien ook de overvolle wachtkamers en de enorme werkdruk. Maar wij weten hoe belangrijk werkelijke aandacht is voor de patiënt en daar willen we hen bewust van maken.” De eerste proef van MAP met acht studenten en evenzoveel patiënten (zij werden benaderd door een revalidatiearts) is inmiddels achter de rug. Na een gezamenlijke avond waarin de patiënten in de groep over hun ervaringen met de zorg vertelden (“Er is heel bewust niet ingegaan op hun ziekte, we wilden immers de mens achter de patiënt leren kennen”), werd een student (“allemaal vrienden van ons, die hadden we snel bij elkaar”) gekoppeld aan een patiënt. Tijdens

de tweede sessie ging het ene koppel wandelen, een ander dronk een kopje koffie of ging samen eten. Centraal stond de zieke die zijn verhaal kon doen. Sjim Romme ging (dat was toeval, zijn ‘eigen’ patiënt was ziek) met een geneeskundestudent bij een mevrouw van middelbare leeftijd op bezoek. “Je ziet uiterlijk niets aan haar, maar ze heeft een paar tia’s gehad waardoor haar concentratievermogen minder is. Ze probeert dat op allerlei manieren te ondervangen. Opvallend was dat de geneeskundestudent veel over de mens vroeg, terwijl ik naar het bredere plaatje keek: wat moet de zorg anders doen zodat deze mevrouw betere hulp krijgt. Ook dit vind ik een belangrijke ervaring: geneeskundestudenten en gezondheidswetenschappers komen nooit met elkaar in aanraking, we hebben geen enkel blok samen, terwijl

we veel van elkaar kunnen leren. We moeten na het diploma toch ook samenwerken?” Er komt dit voorjaar een vervolg op de eerste proef. “Pilot 2.0”, grinnikt Matthijs Bosveld. “Nu met willekeurig gekozen studenten gezondheidswetenschappen en geneeskunde. Per duo worden ze aan een patiënt gekoppeld. Iedere patiënt die nu meedeed, wil opnieuw meedoen, zo goed is het bevallen. Ze hebben echt het gevoel dat ze wat kunnen bijdragen aan de vorming van de studenten. En het is natuurlijk prettig als er een keer vol aandacht naar je geluisterd wordt.” Binnenkort hebben Bosveld en Romme een gesprek met bachelor-coördinatoren voor opname van MAP in het curriculum van geneeskunde en gezondheidswetenschappen.

# wakker geschud, t heb”

**Moniek Jilesen (21), derdejaars geestelijke gezondheidszorg ontmoette Simone Kaptein (48). Zij studeerde Chinees, heeft overal gewerkt, als laatste aan de lopende band, nu in de ziektewet.**

**Waarom deden jullie mee?** Moniek Jilesen: “Sjim is een vriend van me, als hij wat opzet weet je dat het goed in elkaar zit. Op mijn zestiende heb ik een ongeluk gehad, er viel een trampoline op me, dus ik weet hoe belangrijk het is dat je op een menselijke wijze wordt behandeld: als een persoon en niet als een kapot product. Ik ga straks werken in de geestelijke gezondheidszorg. Die mensen hebben vaak weinig eigenwaarde. Empathie is daar van levensbelang.”

Simone Kaptein: “De revalidatiearts vroeg me. Ik dacht, waarom niet? Ik was wel nieuwsgierig naar de studenten en andere patiënten. Bovendien is het belangrijk dat artsen leren dat hun vak niet louter technisch is, ze moeten ook meeleven, meevoelen. Sommigen van mijn artsen waren heel aardig, anderen keken me nauwelijks aan. Eentje liep de deur al uit toen hij zei: om de twee dagen verband verwisselen. Hoe moest ik dat doen met nog maar één gezonde arm? Daar dacht hij niet aan.”

Al wandelend vertelde Simone haar relaas aan ‘haar’ student, eerst nuchter en met weinig emotie, maar toen ze eenmaal aan de koffie zaten, werd het haar af en toe te veel. De eerste klap kreeg ze op haar zestiende toen ze op haar racefiets omver werd gereden. De automobilist reed door, Simone lag vijf dagen in coma, was een tijdje rechts verlamd en moest uiteindelijk alles weer leren: praten, lopen, eten, enzovoort. “Ik



Moniek Jilesen en Simone Kaptein

## “Dan val ik maar stil, dan schiet ik maar vol”

ben daar redelijk goed bovenop gekomen, maar ik was nooit meer zo als voorheen. Turnen, daar was ik goed in, kon ik bijvoorbeeld vergeten.” In februari 2013 kwam de volgende klap: ze kreeg een herseninfarct en had aan haar linkerzijde veel uitval. “Ik kon mijn hand niet bewegen, mijn been sleepte. In het begin ontkende ik dat er iets aan de hand was, ik wilde zo snel mogelijk

terug naar mijn oude ik en ging keihard oefenen. De bedrijfsarts keurde me uiteindelijk goed en ik ging weer veertig uur per week werken. Dat bleek veel te vroeg, ik stortte geestelijk en lichamelijk in. Net als op mijn zestiende was ik terug bij af!” Ze oefent nu weer elke dag, om de twee uur, maar vraagt zich af of ze nog terug kan naar de lopende band. “Ik ben langzaam, zowel lichame-

lijk als geestelijk.” Van dat laatste is tijdens het gesprek niets te merken. “Ik heb geen vertrouwen in mezelf, het lijkt altijd alsof anderen het veel beter doen dan ik, alsof ik zelf niets kan.” Moniek luistert aandachtig en zegt dan: “Het raakt me als Simone zichzelf zo naar beneden haalt.” Maar ze begrijpt het wel: “Als de grond voor de tweede keer onder je voeten vandaan valt, je wereld stort in, hoe wil je dan zelfvertrouwen opbouwen? Er was niemand die zag hoezeer ze zich inspande om te genezen. Zonde, betrokkenheid is zo belangrijk voor het genezingsproces.” Klopt, klinkt het aan de andere kant van de tafel. En het tegenovergestelde is ook waar: “Als een arts iets onaardigs zei, was ik daar soms een dag door van de kaart.”

Nee, ze vond het niet eng om door te vragen, vertelt Moniek. “Ik ben niet bang voor emoties, ik ga ze niet uit de weg. En dan val ik maar stil, dan schiet ik maar vol. Zo creëer je ook een band. Ik zei: als ik te ver ga, geef dan een seintje.” Maar ze ging niet te ver voor Simone die het af en toe te kwaad heeft: “Ik voelde me meteen veilig bij haar toen we de eerste bijeenkomst kort kennismakten. Ik geloof niet dat er een student bij was waarbij ik me niet veilig zou voelen.”

Ze kijkt met veel plezier terug op dit traject. “Ik had eigenlijk nog nooit iemand over mijn genezingsproces verteld. Moniek luisterde onbevooroordeeld en zei dat ze bewondering heeft voor mijn kracht en doorzettingsvermogen. Dat heeft me erg geraakt en heel blij gemaakt. Door haar compliment ben ik wakker geschud en zie ik hoeveel ik al bereikt heb.” Lachend: “Terwijl het eigenlijk de bedoeling was dat de student vooral zou leren.”

**Sophie Groenen (19), tweedejaars geneeskunde, ontmoette Marly van der Linden-Poëta (58). Ze was leerkracht in het basisonderwijs, combinatiegroep 4-5, en remedial teacher. Nu is ze afgekeurd.**

**Waarom hebben jullie meegedaan?** Sophie Groenen: “Matthijs is een van mijn beste vrienden, hij was heel enthousiast over dit project en zo werd ik het ook. Hier aan de universiteit vertellen ze over begrip en empathie voor de patiënt, maar het blijft allemaal wat vaag zolang je nog geen echte patiënt hebt gesproken. Nu kon ik ervaren hoe dat is. Ik vond het van tevoren spannend, wat als er een ongemakkelijke stilte zou vallen? Maar het verliep heel soepel. Het heeft mijn vermoeden bevestigd: door goed communiceren is er een wereld te winnen. Het gaat om praten met de patiënt, niet over de patiënt.”

Marly van der Linden-Poëta: “Ik vind het heel belangrijk dat artsen luisteren naar een patiënt. Ik heb vaker meegemaakt, bij mezelf, maar ook bij mijn vader, dat dat niet gebeurde en de dokter zijn eigen (naar later bleek foute) koers voer. Als een arts wel aandacht voor je heeft, zijn veel onderzoeken niet nodig, denk ik. Dat scheelt een hoop gedoe voor de patiënt en het scheelt in de zorgkosten. Ik vind het bovendien belangrijk dat een arts leert om buiten zijn eigen hokje te denken en bereid is om door te verwijzen.” Sophie Groenen toog samen met initiatiefnemer Sjim Romme naar het revalidatiecentrum van Adelante waar Marly van der Linden-Poëta niet alleen zumba-lessen volgt en zwemt, maar onder andere ook hulp krijgt van een psycholoog. De twee studenten kregen een rondleiding door het centrum, tijdens de koffie vertelde Marly dat ze verschillende herseninfarcten heeft gehad. Aan



Sophie Groenen en Marly van der Linden-Poëta

## “Het gaat om praten met de patiënt, niet over de patiënt”

de eerste twee infarcten schonk ze relatief weinig aandacht. Ze ging vrijwel direct weer aan het werk, ook al voelde ze zich erg moe. “Ik ben, achteraf gezien, na die tweede niet meer echt de oude geworden. Vlak voor ik mijn derde infarct kreeg, was ik al wekenlang doodmoe, maar de huisarts kon niets vinden. Mijn bloed was goed. Het was midden in de meivakantie, op een zondagochtend in 2013, toen ik mijn derde en heftigste herseninfarct kreeg. Daarvan ben ik nooit meer helemaal hersteld.”

Ze heeft nog last van haar linkerhand, maar dat is peanuts in vergelijking met de geestelijke gevolgen. “Ik organiseerde veel op school, had een helikopterview en werkte veel samen met andere leerkrachten. Ik heb altijd cursussen naast mijn werk gevolgd, de laatste was op het gebied van remedial teaching. Ik stond om half zeven op en ging door tot half een ‘s nachts. Nu ben ik thuis en vreet alles wat ik doe energie. Laatst wilde ik de slaapkamer van boven naar beneden verhuizen, maar zoiets krijg ik niet georganiseerd.”

Ik heb dan hulp van een ander nodig. Mijn psycholoog helpt me nu met ordenen.” Ook lezen is voor deze lerares een waar gevecht geworden. “Ik ben snel moe en neem het niet op. Eén artikel is vaak al teveel. Ik weet niet waar het probleem zit: in mijn ogen? In het verwerken van informatie? Ik vraag het steeds aan de neuroloog, maar die weet het niet. Toen ik net getrouwd was, kreeg ik een abonnement op de *Margriet*, nu blijft dat blad vaak in het folie zitten. Zo frustrerend. Verdorie, dat studiemateriaal niet lukt, oké, maar dit is een blad dat ik toch zou moeten kunnen lezen. Het beperkt me heel erg. Ik had nooit verwacht dat dit me zou overkomen, ik had plannen om op mijn zestigste - eindelijk, ik wil al het sinds de pabo - psychologie te gaan studeren. “Ik wil graag groeien, zoals ik dat zag bij mijn zwakkere leerlingen die ik door remedial teaching echt vooruit kon helpen. Ik hoop dat ik nog kan groeien, maar dat kan ik niet alleen. Ik weet dat ik iemand nodig heb die met me meedenkt.”

Sophie vraagt of ze even iets mag zeggen. “Marly is al heel ver gekomen, dat mogen we niet vergeten. Ze rijdt weer auto, is weer begonnen met pianoles, ze sport. Ze mag trots zijn op wat ze al heeft bereikt, het is een echte doorzetter, zelfs op het moment toen artsen tegen haar zeiden dat ze maar moest accepteren dat het niet beter zou worden. Ze bleef stappen zetten.” Marly glimlacht: “Ik heb een sterke wil, weet ik door mijn bezoekjes aan de psycholoog. Ik wil vooruit. Door de feedback van Sophie en Sjim zie ik wat ik al allemaal heb bereikt. Je let daar zelf niet op, je bent alleen aan het vechten. En ik leer ook van het contact met andere patiënten. Het is heel fijn om met hen te praten. Je ben even geen uitzondering, je staat niet alleen.”

Serie over vluchtelingen aan de UM

# “Ik weet waar de retoriek van Wilders op uit kan draaien”



Foto: Loraine Bodewes

*Ook aan de UM werken vluchtelingen, of kinderen van vluchtelingen. In deze Observant-serie komen enkelen van hen aan het woord. Over de vlucht, over hun leven voor en na, over Nederland, over de vluchtelingencrisis en vooral het debat daarover. Deze week: Bakir Bulić uit Bosnië-Herzegovina: “Ik heb goed nagedacht of ik hieraan mee zou doen. Heel veel mensen weten helemaal niet dat ik een vluchteling ben, en dan heb je ineens dat stempel. Maar ik dacht: ik doe het. Misschien kan ik het beeld een beetje bijstellen.”*

“Het woord oorlog viel in 1991 steeds vaker, ik was zes jaar dus dat drong wel tot me door. Dat mensen elkaar doden. Vervolgens beginnen langzamerhand de bommen te vallen, gaat het luchtalarm af, moesten wij, schoolkinderen, ons in de gymzaal verzamelen, een kelder was er niet. Achteraf moet je er niet aan denken dat daar ooit een bom op gevallen zou zijn.”

Knallen, met oud en nieuw bijvoorbeeld, doen hem niets. Maar het maandelijks luchtalarm hier, op maandagen, die sirenes, “dat vind ik moeilijk, dan komen de herinneringen terug”.

Bakir is geboren in een land dat niet meer bestaat, Joegoslavië, in de Bosnische deelrepubliek. “Mijn ouders zijn onder Tito groot geworden [maarschalk Tito, president van Joegoslavië van 1953 tot 1980], ‘*Bratstvo i Jedinstvo*’, Broederschap en Eenheid was de leus. Tien jaar na Tito’s dood knalde alles uit elkaar. Zelfs de burens keerden zich tegen je. Mijn ouders waren zó teleurgesteld.”

“We woonden in Livno, een stadje van zo’n 50 duizend inwoners dicht tegen de Kroatische

grens, in het westen. Livno is georiënteerd op Split, dat kennen veel mensen hier wel. Mijn moeder had rechten gestudeerd maar het niet afgemaakt, ze was secretaresse van de burgemeester, dus ze hoorde veel. Mijn vader was directeur bij een elektriciteitsmaatschappij, hij is bedrijfsconoom. Er woonde veel familie in de buurt, mijn grootouders van beide kanten, ooms en tantes. We maakten tripjes met de auto, zo’n Joegoslavische Zastava, vaak naar zee, of picknicken langs een rivier. We hadden het goed.”

### Nationalistische vlaggetjes

Bosnië kent verschillende bevolkingsgroepen: Serven, Kroaten, en Bosniakken, hoofdzakelijk moslims. Tot die laatste groep behoort de familie Bulić.

“Ja, we zijn moslim maar van het superliberale soort. Mijn oma droeg al geen hoofddoek meer, mijn opa hield wel van een glaasje raki. Mijn ouders deden er praktisch niets aan, wat ik ervan weet heb ik van mijn grootouders. Maar het punt is: in die tijd stond je er helemaal niet bij stil wie wat was. Iedereen vierde alles, hoe

meer hoe beter, Suikerfeest, Pasen, elke kans om iets te vieren werd aangegrepen. Wij woonden in een overwegend Kroatisch gebied. Op een gegeven moment verschenen er steeds meer vlaggetjes van nationalistische partijen in het straatbeeld. Het land was toen al uit elkaar aan het vallen, Slovenië had zich losgemaakt uit de federatie, Kroatië volgde, in Bosnië kwam er een referendum. Serviërs verzetten zich tegen Bosnische onafhankelijkheid, onze stad, Livno, werd door de Serviërs bedreigd. Mijn vader ging naar het front, hij werd gewoon opgeroepen, de Bosniakken en de Kroaten vochten aanvankelijk samen tegen de Serviërs. Hij diende in een Bosnisch-Kroatische eenheid.

“Ja, iedereen was emotioneel bij het afscheid als hij weer naar het front ging, maar hij kwam altijd gewoon weer terug. De rest van het gezin is een paar keer naar de kust gevlucht, naar Split. Als het gevaar even week, gingen we weer naar huis.

“Ik was ontzettend bang. We woonden in een appartement, zodra de bommen vielen moesten we naar de schuilkelder, ik was altijd als eerste

beneden. Daar bleef je dan tot de ochtend. In de tijd dat de eerste bommen naar beneden kwamen speelde ik een keer buiten met een paar vriendjes toen vlakbij, net achter de volgende flat, een granaat ontplofte. Ik ben me echt rot geschrokken. Er lag ook van alles op straat, kogels waar we het kruut uithaalden, we speelden er mee. En er waren veel handgranaten in omloop, ik heb ooit meegemaakt dat iemand er zelfmoord mee pleegde, ik weet nog dat ik stukjes spijkerstof met bloed zag liggen, en stukjes van zijn lichaam.

“Het gekke is, je groeit op in die spanning en het wordt normaal, je raakt eraan gewend. Een kind wordt vroeg wijs in een oorlog. Toch geloof ik niet dat ik er trauma’s van heb opgelopen. De eerste tijd hier in Nederland had ik nachtmerries, na een jaar of drie hield dat op.”

### Stadion

“Op een gegeven moment veranderde er iets. Kroatië eiste delen van Bosnië op, ultranationalistische Kroaten keerden zich tegen de Bosniakken. Een groot deel van de Kroaten was het daar

niet mee eens - we zijn nog steeds met velen van hen bevriend - maar tegen de nationalistes konden ze niet op. De sfeer draaide, bijna van de ene dag op de andere, ik werd uitgescholden op straat, en waar je eerst nauwelijks militairen zag verschenen nu overal mannen in zwarte uniformen. Mijn vader werd op zijn werk opgepakt en voor ondervraging naar een basisschool gebracht; de scholen waren al een tijdje gesloten. Hij was een vooraanstaand man in Livno, een der intellectuelen, hij kwam vaak op de radio en zo. Dat soort mensen was het eerst aan de beurt. Ze werden geïnterneerd in een overdekt stadion. Ik weet nog dat we op bezoek gingen, je moest via de tribunes naar beneden en daar ergens in die zaal kon je dan je vader gaan zoeken. Iedereen rookte, het stond er blauw.

“Later hoorden we dat het eigenlijk de bedoeling was geweest van de militante Kroaten om de geïnterneerden af te schieten. Ze waren al op weg in bussen naar een verlaten mijn, de lijkkakken lagen klaar. De latere premier van Kroatië, Mesić, heeft dat weten te verhinderen. Mijn vader heeft vaker geluk gehad, hij had veel vrienden in de stad. Zo weten we van een directeur van een groot bedrijf die door zijn Kroatische werknemers is gemarteld. Er waren ook artsen uit het ziekenhuis die in de ijskoude rivier auto's moesten wassen. “Mijn moeder was haar baan ook meteen kwijtgeraakt onder het motto ‘alle moslimvrouwen moeten weg’. Dus nadat mijn vader was vrijgelaten zaten ze allebei zonder werk en zonder inkomen. Toen, het was 1993, hebben ze besloten om te vluchten. Ik was acht jaar.”

### Tolerant land

Ze waren de enigen niet. Dat de Bosniakken en masse de koffers pakten, ging als een lopend vuurtje door de stad. “Dan krijg je mensen aan de deur die weten dat je geld nodig hebt en dat je spullen wilt verkopen. Ik vond het verschrikkelijk, er was niets meer, in de slaapkamer lag alleen nog een vloerkleed; toen ik mijn moeder hoorde onderhandelen over de prijs van de stofzuiger werd ik woedend. Ze profiteren van je ellende. “Wij waren de eersten van de familie die ver-

## Bakir Bulić (1985) studeerde moleculaire levenswetenschappen, is projectmanager bij het UM/MUMC+ Research Office, bezig met een promotie over de vraag hoe medische vindingen de patiënt sneller kunnen bereiken. Hij woont samen met Lian, onlangs werd dochtertje Nina geboren.

trokken, het afscheid was heel emotioneel. De treinreis ging via Zagreb richting Duitsland. Een neef van mijn vader had van daaruit een visum geregeld. Maar mijn ouders wilden door naar Nederland, ze hadden gehoord dat dat een tolerant land was. Dus vanuit Bonn zijn we door een Bosnische gastarbeider de grens over gesmokkeld, gratis, hij deed het voor zijn landgenoten. In Nederland vroegen ze asiel aan, we belandden in het asielzoekerscentrum in Harderwijk, in een caravannetje, later werd dat het AZC in Amersfoort, waar we met ons gezin een grote kamer kregen. Het was een warm welkom hier in Nederland, we waren echt dankbaar. Mijn vader kocht binnen drie dagen een Nederlands woordenboek, hij wilde de taal zo snel mogelijk leren. Hij kwam het land binnen met een koffer, een paar plastic zakken en een aktetas: hij wilde werken. Toen we na driekwart jaar de A-status hadden zijn we naar Maastricht verhuisd. Daar wilden ze heen, niet naar de Randstad: te groot, te veel criminaliteit. We woonden in Malpertuis, je kreeg in die tijd van de overheid tienduizend gulden als lening, om je in te richten, maar dat ging grotendeels naar de familie in Bosnië, voedselpakketten, geld in enveloppen; zij hadden het veel slechter dan wij. Het betekende wel dat wij bij de Emmaus in Itteren tweedehands meubels

kochten, en dat ik en mijn zusje, ze is vier jaar jonger, dus absoluut geen merkkleding droegen. “Ik was anders, en ik werd enorm gepest. Gelukkig was ik goed in sport en kon ik me zo bewijzen. En ik heb ook wel eens iemand een klap verkocht. Tot zo'n beetje de brugklas op het Montessori College heb ik me een buitenbeentje gevoeld. Je wordt ‘anders’ van zo'n vlucht, ik voelde me vaak ouder dan de rest. Ook een beetje achtergesteld, anderen hadden meer dan wij. En pas tegen het einde van de middelbare school - na vijf jaar zijn we genaturaliseerd - voelde ik me echt Nederlander. Hoewel dat dubbel is, ik spreek beter Nederlands dan Bosnisch, dat voelt een beetje als verraad aan je wortels.

“Mijn vader kreeg snel werk via een project voor hoger opgeleiden, bij het CBS, als econoom. Mijn moeder ging de gehandicaptenzorg in, een melkertbaan. Werken is echt de beste manier om te integreren, daar ben ik diep van overtuigd. Ze hebben altijd gezegd: we gaan niet terug. Ik zou ook niet meer in Bosnië willen leven. Mijn mentaliteit is heel anders, ik ben positief ingesteld, daar overheerst het negativisme. Men gunt elkaar niets, mensen geloven niet in de democratie, het staat stil. Als je daar ergens wilt

gaan studeren - een neefje was dat van plan - ga je niet naar open dagen en kies je een leuke universiteit; nee, je moet een decaan omkopen om toegelaten te worden.”

### Dutchbat

“Srebrenica, die massamoord op moslimmannen in '95, daar waren we erg boos over, en nog steeds. Zonder een kogel af te vuren heeft Dutchbat ze aan hun moordenaars overgeleverd. Zo'n Karremans, als ik hem op tv zie kan ik hem wel schieten. Ik kijk niet naar documentaires daarover, ik kan het niet, krijg er slapeloze nachten van. We geven Nederland er overigens niet de schuld van, de VN speelde een rol, de steun die gevraagd was leverden ze niet. En dat Kok als premier is afgetreden en zijn kabinet heeft laten vallen vanwege dat onderzoeksrapport over Srebrenica, dat oogste bij ons veel waardering. Het is mooi, zoals de Nederlandse democratie dan werkt.

“De sfeer rond asielzoekers is wel erg veranderd. Ik vraag me af of al die tegenstanders zich wel eens inleven in de mensen die vluchten. Stel je voor, mijn vader was toen niet veel ouder dan ik nu ben, rond de 30, dat ik met Lian en Nina zou moeten vluchten, alles achterlaten. Je moet er niet aan denken. En als het over de islam gaat voel ik me altijd wel aangesproken, ik maak deel uit van die groep. Maar ja, die malloten in Keulen, of die duivelse sekte van IS; dan probeer ik niet in de reflex te schieten dat ik ga uitleggen wat er mooi is aan mijn geloof, wat het écht inhoudt.

“Ik kan nog altijd kwaad worden over de Bosnische geschiedenis. Vooral boos op de nationalistes, van alle kanten, ook de Bosniakken. Dat nationalisme gaat maar door. Ik moet niet te veel nieuwssites lezen, het zijn bekrompen, primitieve geesten, altijd ‘zij’ en ‘wij’. Daarom kan ik niet goed tegen types als Wilders. Ik weet waar die retoriek op uit kan draaien.”

Wammes Bos

Deel 1 van deze serie over Chahinda Ghossein is te vinden op [www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

## Nieuwe Werkgroep Inkom

# “Hoe dit Inkom-jaar gaat aflopen? Goed”

Een nieuwe Werkgroep Inkom (WGI) is aan de slag gegaan. Van 22 tot en met 26 augustus organiseren zij de introductie voor de eerstejaars in Maastricht. Maar wie zijn deze vijf eigenlijk?

Of de Werkgroep Inkom elkaar in vijf woorden kan voorstellen, is de vraag. “Poeh, moeilijk”, zegt Tijmen Patist, secretaris. “Wim is een knuffelbeer, strateeg en regelaar... nee wacht, dat kun je dubbelzinnig opvatten. Ik bedoel niet dat hij veel meisjes oppikt, maar dat hij goed kan managen.” Voorzitter Wim Renders lacht. “Bedankt. Raymond is een rustige geneeskundestudent die zich nu helemaal op het penningmeesterschap stort.” Penningmeester Raymond Salet over vicevoorzitter Bibian Ogier: “Ze is gedreven, creatief, sfeermaker, eerlijk en onknuffelbaar.” Onknuffelbaar? Ogier: “Ik hou er niet van om schattig genoemd te worden. En dat gebeurt de hele tijd. Luca is soms goedgelovig, maar ook sterk, krachtig, ze gaat voor dingen en is een goede photoshopper.” Logistiek manager Luca Janssen: “Tijmen is het manusje van alles, sportief, een sfeermaker en een tikkeltje chaotisch.” Patist: “Niet.” Salet: “Jawel.” Janssen: “Een tikkeltje maar.”

Van tevoren was de groep vooral zenuwachtig over wie er nog meer in zou zitten. De leden worden eerst individueel gekozen door de oude werkgroep en later pas bij elkaar gebracht. “De afgelopen jaren was het steeds een man en vier vrouwen. Daar had mijn voorkeur niet gelegen”,



Van links naar rechts Luca Janssen, Raymond Salet, Wim Renders, Bibian Ogier, Tijmen Patist Foto: archief werkgroep Inkom

zegt Renders. “Die van mij ook niet”, zegt Ogier. Salet: “Ik vind het spannend dat we alles van nul af aan opzetten. Er is nog weinig concreet. Waar begin je en hoe loopt het af?” Renders, onverstoorbaar: “Goed.”

De keus voor de WGI lag voor vier van hen voor de hand. Ze hadden al eerder meegewerkt aan de Inkom, als lid van de Centrale Post of de MECC-commissie. Alleen voor Salet is het helemaal nieuw. “Ik wilde ervaring opdoen met iets wat ik niet binnen mijn studie geneeskunde leer. Bij de Inkom werk je een heel jaar ergens naartoe, dat vind ik leuk.” Ogier valt hem bij. “Dit is heel praktisch. Daar was ik wel aan toe na mijn bachelor Arts and Culture, wat heel theoretisch is.” Waar kijken de WGI-ers het meeste naar uit het komende jaar? “Ik denk dat de Inkom zelf voor ons af en toe wat stressvol is”, zegt Salet. “Op vrijdagavond, als je kunt terugkijken op de week en de oude WGI de verantwoordelijkheid overneemt, kun je er écht van gaan genieten.” Renders: “Ik denk dat iedere periode z'n charme heeft, ook als het heel druk wordt. Dan zit je maar een keer tot 23 uur op kantoor.” Salet: “Of twaalf.” Patist: “Of één... Ik kijk uit naar de twee weken voordat de Inkom begint, de klusweken. Dan wordt het Studenten Service Centrum ons hoofdkwartier, komen de Centrale Post en de commissies hier zitten en begint het echt te leven.”

Cleo Freriks



40 jaar in 2016

# Net zo oud als de universiteit

*Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Mirella Wolfs-Partouns.*

**Studie:** Maastricht is mijn geboortestad. Ik woonde er graag en aangezien mij het aanbod van de Universiteit Maastricht aansprak, was er geen noodzaak om weg te gaan. Bovendien was ik gecharmeerd van het probleemgestuurd onderwijs: ik had de Montessori basisschool gedaan en vond aan de UM diezelfde zelfstandigheid en verantwoordelijkheid. Ik heb getwijfeld over econometrie, maar daar voelde ik mij onzeker over, wist niet of ik de kennis in huis had. Al snuffelend in de brochure kwam ik cultuur- en wetenschapsstudies tegen. Het was een sprong in het diepe, maar die interdisciplinaire benadering leek me wel wat. Ik zie de parallellen in mijn huidige baan als programmamanager bij de Provincie waar ik 'verschillende talen' moet begrijpen en luister naar tegenstrijdige belangen. Ik leg heel vaak bruggen tussen vakdisciplines.

**Docent:** Karin Bijsterveld was een erg prettige scriptiebegeleidster. Ze liet me vrij en gaf precies de juiste feedback. Ik schreef bij haar een prescriptie over mobiele telefonie – in de jaren negentig was dat in opkomst. Ik onderzoek hoe mobiele telefonie zijn weerslag had op de samen-

leving, op hoe mensen met elkaar acteren in de openbare ruimte.

**Anekdote:** Mijn wortels lagen in de stad, mijn vrienden kwamen uit Maastricht en studeerden aan andere faculteiten van de UM. We kenden het uitgaansleven waar we in de weekenden en met carnaval met volle teugen van genoten. Ja, ik ben een carnavalsvierder in hart en nieren. Straatcarnaval, in mijn tijd bij 'Math Boelen' in de Helmstraat, was een fenomeen dat ik vaak aan mijn medestudenten moest uitleggen. Als ik in de stad met ze afspraak, verschenen ze in een bloemetjesjurk of houthakkersblouse met tuinbroek, iets waar we hartelijk om hebben gelachen toen ze andere verklede mensen zagen.

*“Om die bloemetjesjurk en houthakkersblouse hebben we hartelijk gelachen”*

**Plaats:** We hadden vaak colleges in andere faculteiten, waardoor ik veel gebouwen heb leren kennen, maar mijn eigen faculteit aan de Kapoenstraat is me het meest bijgebleven. Heel kleinschalig, gezellig.

Wendy Degens

**Mirella Wolfs-Partouns**, geboren op 30 juli 1976 in Maastricht, ging in 1994 cultuur- en wetenschapsstudies studeren, haalde in 1998 haar bul, is nu programmamanager bij de Provincie Limburg, getrouwd, vier dochters en woont in Eijsden.

Mirella en haar man Daniel zijn dit jaar prinsenpaar van de Kleeflep in Eijsden.

film: *Spotlight*

# Analoog speurwerk

Still uit *Spotlight*

**Het verhaal:** Boston, 2001. Vier journalisten van *The Boston Globe* bijten zich vast in een misbruikschandaal in de katholieke kerk. Na maandenlang onderzoeksveld vindt het 'Spotlight' team van Walter Robinson (Michael Keaton) niet alleen bewijs voor grootschalig misbruik van kinderen; ze ontdekken bovendien dat de aartsbisschop al jarenlang op de hoogte was.

#### Oerdegelijk vakwerk, want:

- *Spotlight* is genomineerd voor zes Oscars, waaronder beste film, regie en montage. Daar valt weinig tegen in te brengen, want dit is oerdegelijk vakwerk. Liefhebbers van journalistieke thrillers à la *All the president's men* (1976) zullen alle ingrediënten herkennen die dit genre zo mooi maken: ouderwets analoog speurwerk (niks geen Google), botsende ego's op de

redactie (krek de *Observant* tijdens de wekelijkse evaluatievergadering) en het soort journalisten die gerust de bevalling van hun vrouw overslaan als ze net een goed verhaal op het spoor zijn gekomen.

- *The Boston Globe* won de Pulitzerprijs voor haar werk, maar regisseur Tom McCarthy plaatst de journalisten niet op een voetstuk. Hij laat fijntjes zien dat de komst van een buitenstaander – een joodse hoofdredacteur uit Florida – nodig was om dit verhaal op de rails te krijgen.

- *Spotlight* bevat veel beelden van naarstig speurende journalisten, maar heel weinig van priesters. McCarthy volgt daarmee een wijze les uit het horrorgenre: het monster moet zo lang mogelijk buiten beeld blijven.

- Regisseur McCarthy beschikt over een zeldzaam item in Hollywood: een rempedaal. Hier

geen kleffe speeches, geen effectbejag, geen hysterie. De acteurs zullen bij de Oscaruitreiking dan ook ongetwijfeld met lege handen achterblijven; van dit soort nuance is de Academy doorgaans niet gediend. Kenmerkend voor McCarthy's stijl is de subtiele wijze waarop hij laat zien hoe de kerk onderdeel vormt van het DNA van Boston: in de exterieurscènes is er altijd wel een kerk op de achtergrond te zien.

#### Stop de persen, want:

- Voor sensatie en opwinding kun je beter op *The Revenant* wachten. Geen van de acteurs wordt door een beer aan stukken gescheurd; hier zul je het moeten doen met de weinig glamoureuze aanblik van Rachel McAdams die na een slopende werkdag thuis met de vaatwasser staat te prutsen.

**Het salomonsoordeel:** Deze pakkende journalistieke thriller is een nostalgische ode aan ouderwetse onderzoeksjournalistiek en het belang daarvan voor onze samenleving. Een ode dus aan het soort werk dat bedreigd wordt door sukkel die geen kranten meer kopen. *Spotlight* waarschuwt: een nepparlement overleven we als democratie wel, maar nepjournalistiek niet.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij *Lumière*

(NB: Je moet nog één weekje geduld hebben. *Spotlight* is vanaf 28 januari in de Nederlandse bioscopen te zien)

thuisreiziger

## Volksverhuizingen: constante in de wereldgeschiedenis

Volgens sommige geleerden moeten we de geschiedenis van de mensheid zien als een geschiedenis van volksverhuizingen. Soms zijn ze virulent, breken uit als besmettelijke ziekten. De oorzaken - altijd in meervoud - kunnen zeer verscheiden zijn. Combinaties zijn het van hongersnood, armoede, natuurrampen, onderdrukking, oorlogen, pest, religieuze twisten en niet te vergeten overbevolking. De motivatie is altijd gelijk: elders is het beter en veiliger. Voor de opkomst van het massavervoer waren volksverhuizingen langdurig, moeizaam en gevaarlijk van aard. Als voorbeeld noem ik de gewelddadige lijdensweg van de uit onze streken afkomstige Vandalen. Na heel veel omzwervingen waarbij zij Andalusië van een naam voorzagen, verdwijnen ze in Noord-Afrika zonder een spoor na te laten. De expansie van Europa maakte door de ontwikkeling van de scheepvaart grote volksverplaatsingen mogelijk. In het bijzonder de verovering van het Amerikaanse continent had grootschalige gevolgen. De inheemse volkeren overleefden het vaak niet. In de plaats kwam als gevolg van de slavernij een talrijke, uit Afrika geïmporteerde, zwarte bevolking. Tot in de negentiende eeuw was Noord-Amerika dun bevolkt. De stoomvaart, de trein en de trek naar het westen bracht



Foto: Loraine Bodewes

in korte tijd talloze miljoenen Europeanen uit bijna alle landen naar de Verenigde Staten. Op zoek naar de vermeende onbegrensde mogelijkheden vluchtten de landverhuizers voor armoede en onderdrukking.

De emigratie uit Europa kwam rond het midden van de vorige eeuw tot stilstand. Het einde van de koloniën, toegenomen welvaart, afnemende bevolkingsdruk en niet te vergeten een geloof aan het einde van de oorlogen binnen grote

delen van Europa zijn daarvoor verantwoordelijk. Toen in Nederland de laatste groepen emigranten naar Australië werden uitgezwaaid, werd al gewerkt aan de komst van gastarbeiders. Zij waren de voorlopers van een nog steeds toenemende legale en illegale immigratie van werkzoekenden, en vluchtelingen voor politiek of oorlogsgeweld.

Wat we het laatste jaar meemaken is wel schokkend, maar niet nieuw. Het is al zo'n vijftig jaar aan de gang. Onze welvaart, veiligheid en voorzieningen trekken aan. Oorlogen, onderdrukking, toenemend fundamentalisme en droogte brengen mensen in beweging. Zo zelfs, dat zoals in vroeger tijden mensen bereid zijn lopend grote afstanden te overbruggen. Ondanks hoge sterftecijfers.

*Können wir das schaffen?* Misschien, maar vraag niet hoe. Europa is op zoek naar miljoenen jongeren. Dat betekent leren leven met de volksverhuizing onze kant op. In een samenleving die in toenemende multiculturele verwarring en demografische instabiliteit verkeert.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

# colofon

## Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E [observant@maastrichtuniversity.nl](mailto:observant@maastrichtuniversity.nl)

W [www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

## Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

## Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ton Hartlief, Bob Meijer,

Sophie Nelissen, Yordi Rienstra

## Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

## Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

## Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Carijn Beumer, Ingrid Candel,

Ype Driessen, Séverine Dufour, Arjen van der

Heide, Sophie Martens, Hans Philipsen, Kate

Surala, Mark Vluggen

## Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

## Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, [www.sgiv.nl](http://www.sgiv.nl)

## Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

## Druk

Janssen/Pers Gennep

## Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

## Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

[marion.janssens@maastrichtuniversity.nl](mailto:marion.janssens@maastrichtuniversity.nl)

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

[m.dewit@bureauvanvliet.com](mailto:m.dewit@bureauvanvliet.com)

Internet: [www.bureauvanvliet.com](http://www.bureauvanvliet.com)

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

## Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

## HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de  
paartjes iedere week  
ook op internet:

[www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

# paartjes

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING  
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE  
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE  
PRIJS. [WWW.DLGRAPHICS.NL](http://WWW.DLGRAPHICS.NL)  
0624321042 [INFO@DLGRAPHICS.NL](mailto:INFO@DLGRAPHICS.NL)

WINTER BBQ @ STAYOKAY  
[info:Maastricht@stayokay.com](mailto:info:Maastricht@stayokay.com)

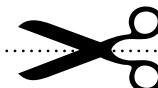
Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78



## Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie [www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl) Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00



Siham: 'Ik ben gevlucht uit Syrië.  
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op [www.uaf.nl](http://www.uaf.nl)

Studie en werk voor hoger opgeleide vluchtelingen



Te huur aangeboden

## LUXE APPARTEMENTEN

(waarvan een met stadstuin) op loopafstand van Centraal Station Maastricht. Grootte ongeveer 80m<sup>2</sup>, 2 slaapkamers, keuken met apparatuur.

Huurprijs 1000 – 1250 euro excl.

Inlichtingen 06-49120278,  
[www.koningsplein.jimdo.com](http://www.koningsplein.jimdo.com)  
of email [johannes92@live.nl](mailto:johannes92@live.nl)

Help haar met protheses  
en revalidatie op [lilianefonds.nl](http://lilianefonds.nl)



Liliane  
Fonds

open de wereld  
voor een kind  
met een handicap

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op [www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on [www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

## agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

21-01, 10.00 uur: mw.dr.s. Bauke Hemmes	03-02, 12.00 uur: dhr. Gojko Žarić, MSc.
21-01, 12.00 uur: mw.dr.s. Astrid F. Jander	03-02, 14.00 uur: dhr. Serdar Türkeli, MSc.
21-01, 14.00 uur: mw.dr.s. Cornelia W.E.M. Quaedflieg	04-02, 16.00 uur: mw. Tiara R. Lopez Penha, MSc.
21-01, 16.00 uur: mw. Lori M. van Roozendaal, MSc.	05-02, 10.00 uur: dhr. Dennis Türk, Diplom-Volkswirt
22-01, 10.00 uur: dhr. Armand A.L.M. Rondas, MSc.	05-02, 12.00 uur: dhr.dr.s. Teunis H. IJzerman
22-01, 12.00 uur: dhr. Mitchel van Eeden, MSc.	17-02, 12.00 uur: dhr. Christoph Aluttis, MSc.
22-01, 14.00 uur: dhr. Chiel C. De Theye, MSc.	18-02, 10.00 uur: mw.dr.s. Desirée C.W.M. Vos-vromans
22-01, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Angélique Janssens	18-02, 12.00 uur: dhr.ir. Aloysius J.M. Sipers
27-01, 10.00 uur: dhr. Timothy Perkins	18-02, 14.00 uur: mw. Annemieke C. Bouman, MSc.
27-01, 12.00 uur: mw. Hedwig M. Braakhuis, MSc.	18-02, 16.00 uur: mw. Tomris Cesuroglu, MSc.
27-01, 16.00 uur: mw. Magdalena (Marleen) E. Jansen, MSc.	19-02, 10.00 uur: mw. Anne G. Balter, MSc.
28-01, 10.00 uur: dhr. Ervin E. Ševerdija, MSc.	19-02, 12.00 uur: mw.dr.s. Martine T.B. Truijman
28-01, 12.00 uur: mw. Aimée E-M. Capello, MSc.	19-02, 14.00 uur: mw. Jentina Wind, MSc.
28-01, 14.00 uur: dhr.dr.s. Johannes (Jan) B.J. Scholte	19-02, 16.30 uur: inauguratie mw.prof.dr. Esther Versluis
29-01, 10.00 uur: mw. Nadine J.A. Mattheij, MSc.	24-02, 16.00 uur: Double Doctoral Degree – UM–Hasselt University, Belgium
29-01, 12.00 uur: dhr.dr.s. Pim Klarenbeek	mw. Esmée Bijmens, MSc.
29-01, 14.00 uur: mw. Sofie M.A. Walenbergh, MSc.	25-02, 14.00 uur: mw. Ramona Hohnen, MSc.
29-01, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jan-Joost Rethan	26-02, 10.00 uur: mw. Gesa F. Lange, MSc.
03-02, 10.00 uur: mw. Sarah Wilke, MSc.	26-02, 12.00 uur: mw. Marieke Rienks, MSc.
	26-02, 14.00 uur: dhr. Ersoy Kocabicak, MSc.
	26-02, 16.30 uur: inauguratie Prof.mr.dr. Oswald Jansen



**Maastricht University** *Leading in Learning!*

### Interne vacatures

- **Promovendus** bij de School of Health Professions Education, vakgroep Onderwijsontwikkeling & -Research, FHML, 38 uur  
Vacaturenummer: AT2015.241
- **Arts-Onderzoeker** bij de vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, FHML, 38 uur  
Vacaturenummer: AT2015.243
- **Promovendus** NUTRIM, Gezondheidsbevordering, FHML, 36-40 uur  
Vacaturenummer: AT2016.6
- **Administratief medewerker**, Onderwijsinstituut FHML, 24 uur,  
Vacaturenummer: AT2016.7
- **Medewerker studentenzaken**, Onderwijsinstituut FHML, 20 uur  
Vacaturenummer: AT2016.8
- **Onderzoeksmedewerker** datamanagement, FHML/School for Mental Health and Neuroscience, 24 uur  
Vacaturenummer: AT2016.9
- **PhD position**, FHML/Maastricht MultiModal Molecular Imaging Institute (M4I)/department of Internal Medicine, 38 hours  
Vacancy number: AT2016.10
- **Phd student** FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Pathology, 38 hours  
Vacancy number: AT2016.11
- **PhD position** at Maastricht MultiModal Molecular Imaging Institute (M4I), FHML, 38-40 hours  
Vacancy number: AT2016.12
- **PhD position**/FHML/Maastricht MultiModal Molecular Imaging Institute (M4I)/department of Medical Microbiology, 38 hours  
Vacancy number: AT2016.13
- **Senior beleidsmedewerker** onderwijs, MUO, 38 uur  
Vacaturenummer: AT2016.14
- **Student Counselor**, FHS, 38 hours  
Vacancy number: AT2016.15

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website [www.maastrichtuniversity.nl](http://www.maastrichtuniversity.nl). Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

[www.maastrichtuniversity.nl](http://www.maastrichtuniversity.nl)



## Tijdsdruk

Terwijl ik begon met het schrijven van deze column vroeg ik me af of ik een uitsteller of een planner ben. Het is zo'n existentiële vraag die menig student zichzelf weleens stelt, zo stel ik me voor. Vooral vlak voor het verstrijken van een snel naderende deadline. Voor sommigen is het overduidelijk: Zij kunnen er niet eens aan beginnen te denken om te beginnen met werken voordat de tijdsdruk hen ertoe dwingt. Of, in het andere uiterste geval, hebben ze het papier van week tien al af voordat het vak nog maar is begonnen. Voor een derde categorie, waartoe ik mezelf reken, liggen de zaken echter wat gecompliceerder. Bij ons rijst telkens weer de vraag: "Zal ik mijn werk nu uitstellen of niet?"

Het moment dat ik me dit voor de eerste keer afvroeg, herinner ik me nog goed. Het was het moment dat ik voor het eerst van het woord 'procrastinatie' hoorde, oftewel, uitstelgedrag. De symptomen kwamen me al snel bekend voor. Je weet dat het uitstellen van een bepaalde activiteit je later in de problemen brengt en toch doe je het, aanvankelijk met genoeg en later vervuld van spijt. Mijn conclusie luidde dan ook dat ik toch zeker een échte procrastinator moest zijn. Maar na een periode waarin ik samenwoonde met een huisgenoot die meer dan eens pas aan een opdracht begon als ik al uitgeblust de weg naar mijn bed zocht, begon ik toch te twijfelen aan de juistheid van mijn pas verworven zelfbeeld. Bovendien haalde ik in diezelfde periode glansrijk de ene snoeiharde deadline na de andere. En hard zijn ze, die deadlines. In het pre-digitale tijdperk kon je het papierwerk nog weleens te laat door de gleuf van het postvakje schuiven zonder dat er direct consequenties aan zaten. Het digitale tijdperk daarentegen is onvergeeflijk. De poorten van Safe Assign sluiten klokslag twaalf uur 's nachts. Ben je een seconde later, dan moet je de opdracht naar je docent mailen voorzien van excessieve spijtbetuigingen, eventueel ondersteund door een slap excuus. Daarna is het (vaak tevergeefs) bidden dat die halve punt aftrek je bespaard blijft. Alsof docenten om één uur 's nachts nog eens beginnen met nakijken. De deadlines zijn strikter, maar de vraag of je nu productiever bent onder of zonder tijdsdruk, blijft. Of deze column ook beter zou zijn geweest als ik eerder begonnen was, is een vraag die dan ook voor altijd onbeantwoord zal blijven.

Arjen van der Heide

# 3HOOG

Door Ype  
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie



## Vindt Europa dit wel goed?

Je let even niet op, je loopt met collega's al joelend te echoën door de A2-tunnel om lekker te zweiven voor andermans lijden en hopsakee, is er in de tussentijd een geheel nieuwe vorm van journalistiek ontstaan die deze prachtinstelling in de toekomst nog veel prachtnieuws gaat opleveren!

Wat is het geval? Het is dinsdag 19 januari, lezers in onze provincie slaan *Dagblad De Limburger* open en vinden in het A-katern op de pagina's 14 en 15 een knoepert van een foto waarop UM-stichter Sjeng Tans samen met de staatssecretaris van Onderwijs Ger Klein en nog een niet nader aangeduid heerschap aan een grote tafel zit. Het zal 1973 zijn geweest, maar dat vermeldt het bijschrift niet.

Boven de pagina staat: *Actueel*. Daaronder: *Universiteitsfonds bestaat 50 jaar*. In het introducerende tekstje wordt gemeld dat de komst van de universiteit in Maastricht "te danken is aan de in 1965 opgerichte Stichting Wetenschappelijk Onderwijs Limburg (SWOL), nu Universiteitsfonds Limburg." Dat zullen het Universiteitsfonds en zijn leidsman Jos Kievits fijn vinden, denk ik tevreden.

Het geheel oogt als een normale krantenpagina, ik laat er een lui oog over glijden en dan, ho eens! Wat zien we linksonder, en wat zien we rechtsboven?

Onderin prijkt een logo! Van het Universiteitsfonds! En rechtsboven op de volgende pagina lees ik, voluit in hoofdletters die ik hier om redenen van esthetiek niet overneem: *een gezamenlijke productie van Media Groep Limburg en het Universiteitsfonds*. O, zit dat zo! Die Media Groep Limburg, dat is de uitgever van de krant. En het Universiteitsfonds is het Universiteitsfonds. Dat dus een fijn artikel over zichzelf heeft georganiseerd. We wisten natuurlijk allemaal dat



de baas van dit fonds een goochermerd eerste klas is want anders kom je niet op zo'n topositie, en dat communicatiedirecteur Fonske Elbersen - ooit hoofdredacteur van de krant waarin dit alles verschijnt - daar niet voor onderdoet, maar dat die twee zo uitgekookt zijn? Ik sta paf! En driewerf hulde! Dit opent immers nieuwe wegen. U weet misschien dat ik in het verleden bij ontstentenis van echte deskundigheid op de Berg de vorige president wel eens wat communicatieadviezen heb gegeven. Hem tips aan de hand gedaan hoe hij zijn geliefde Ummie aan de buitenwereld kon verkopen en vooral hoe hij de uitglijers uit de krant kon houden, maar dit had ik toch nooit kunnen verzinnen? Een 'gezamenlijke productie'! President Jo had er een moord voor gedaan, dat weet ik zeker. Geen zure stukjes meer in de krant, alleen nog maar serieus ogende en bovenal positieve verhalen. President Jo, zo heb ik me laten vertellen, heeft destijds verwoede pogingen in het werk gesteld om ons universiteitskrantje tot 'gezamenlijke producties'

te bewegen, of liever er één groot gezamenlijk product van te maken, maar zelfs dat is hem niet gelukt. En nu vinden we gewoon de grote broer, het regionale dagblad, om onze vinger! Ik ben er nog beduusd van, lezers. En ik wil het naadje van de kous weten. Hoeveel is hiervoor onder de tafel door geschoven? Want tja, de krant is noodlijdend, dat weten we allemaal, en de UM heeft dit jaar zonder twijfel een goed gevulde jubileumachterzak. Als dat al nodig is want het Universiteitsfonds heet natuurlijk niet voor niks *Universiteitsfonds*. Zou elke UM'er daar voortaan kunnen aankloppen om bijvoorbeeld een leuk onderzoeksresultaat zonder vervelende kanttekeningen in de pers te krijgen? En doen de landelijke kranten ook mee? En ook: vindt Europa dit wel goed, nu ze al moeite hebben met de Poolse perswetten? Ik bedoel maar.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a\_bergbroeder